

SANDRA BROWN

DUGNAS

Alma littera

Pirmas skyrius

Jis niekada neįjutė ypatingos meilės katėms.

O moteris šalia jo murkė kaip katė. Visas jos kūnas, krūtinė, pilvas rodė didžiulį pasitenkinimą. Akys siauros, truputį įkypos, judesiai grakštūs, gašlūs. Tokios moterys ne laksto, o išdidžiai vaikšto. Ji buvo parengusi tikrą choreografinį pasirodymą vyrui įaistrinti. Rąžėsi ir glaustėsi prie jo tarsi ruda kvaitulio apimta katė, o atėjus kulminacijos akimircai spiegdė ir draskė nagais jam pečius.

Katės jam atrodė paslaptingos ir klastingos, negana to, nepatikimos. Jis net bijodavo joms atsukti nugarą.

– Na, kaip aš tau patikau? – Jos karštas alsavimas priminė tvankią naktį už nuleistų naktinių užuolaidų.

– O ką, argi skundžiuosi?

Kėjus Taketas labai nemėgo vertinti mylėjimosi. Jei esi patenkintas, kam apie tai plepėti. O jeigu nepatenkintas, juo labiau reikia patylėti.

Moteris palaikė jo dviprasmišką atsakymą komplimentu ir išlipo iš lovos. Nuoga nuėjo prie apkrauto tualetinio staliuko ir nepigiu, brangakmeniais papuoštu žiebtuvėliu užsidegė cigaretę.

– Gal nori užsirūkyti?

– Ne, ačiū.

– O išgerti?

– Norėčiau. Jeigu yra ko nors po ranka.

Nuobodžiaudamas Kėjus žiūrėjo į krištolinį sietyną palubėje. Neskoningas ir bjaurus. Miegamajame pernelyg gremėzdiškas, nors dalis lempučių vos šviečia pro krištolinius karulius. Ryškiai rožinis kilimas toks pat siaubingas kaip ir bronza papuoštas kilnojamas baras, apstatytas įmantriais krištoliniais grafinais. Ji įpylė jam viskio.

– Gali neskubėti, – nusišypsojo moteris. – Vyras išvažia-
vęs, o dukra nakvoja pas draugus.

– Kokios lyties – vyriškos ar moteriškos?

– Moteriškos. Dėl Dievo meilės, jai tik šešiolika.

Būtų negražu jai priminti, kad ji pati įgijo lengvabūdės merginos reputaciją dar gerokai iki šešiolikos. Bet Taketas tylėjo veikiau iš abejingumo.

– Noriu pasakyti, kad gali likti iki ryto, – tarė ji, paduoda-
ma jam stiklinaitę, ir atsisėdo šalia, prisiglausdama šlaunimi
jam prie šlaunies.

Kėjus pakėlė galvą nuo šilkinio užvalkalu apvilktos pagal-
vės ir nugėrė neskiesto viskio.

– Man reikia eiti. Aš grįžau į miestą jau... – jis pažiūrėjo į
savo laikrodį, – ...jau prieš tris su puse valandos, o dar neper-
žengiau gimtųjų namų slenksčio.

– Tu juk sakei, kad jie tavęs šiandien nelaukia.

– Taip, bet žadėjau grįžti, kai tik galėsiu.

Ji apvyniojo jo tamsių plaukų sruogą aplink pirštą.

– Ir nesitikėjai, kad, vos tik pasirodęs mieste, sutiksi mane
„Po palme“.

Jis baigė gerti viskį ir įgrūdo jai į rankas tuščią stiklinaitę.

– Įdomu, kodėl ta įstaiga vadinama „Po palme“. Čia nerasi
nė vienos palmės per penkis kilometrus aplinkui. Ar tu ten
dažnai lankaisi?

– Gana dažnai, – atsakė ji, gudriai šypsodamasi.

– Kai vyro nėra mieste? – su tokia pat šypsenėle paklausė
Kėjus.

– Ir dar tada, kai liūdesys ir vienatvė varo į neviltį, o taip
būna beveik kasdien. Bare „Po palme“ visada susirandu įdo-
mią draugiją.

Taketas pažvelgė į jos didžiulį biustą.

– Tai jau tikrai. Neabejoju, kad meilini esi visiems iš eilės, kol jiems sustangrėja.

– O tu neblogai mane pažįsti, – juokdamasi krūtininiu juoku, ji palinko ir palietė jam burną savo drėgnomis lūpomis.

Jis nususuko.

– Visiškai nepažįstu.

– Tai netiesa, Kėjau Taketai, – išsiveidusi ji išsitiesė. – Mes mokėmės vienoje mokykloje.

– Aš su daug kuo mokiausi mokykloje. Jei sveikindavausi, dar nereiškia, kad visas pažinojau.

– Bet su manim tu bučiavaisi.

– Meluoji, – nemandagiai metė jis. – Eilėje stovėti nemėgs-tu, taigi tarp tavo garbintojų manęs niekada nebuvo.

Jos primerktose akyse blykstelėjo pyktis, bet tuojau pat užgeso. Žaibiškai išlindo ir pasislėpė nagučiai.

– Tu teišus, į pasimatymą mudu nėjom, – sumurkė ji. – Tačiau kartą, kai nugalėjote vaikus iš Gleidvoterio, tu su visa futbolo komanda ėjai iš aikštės į drabužinę. O mes su draugėmis, na, ir apskritai visi Iden Paso gyventojai, išsiri-kiavome pakeliui ir jus sveikinome. Tu, – pabrėžė ji, besdama nagu jam į nuogą krūtinę, – tu žaidei geriausiai iš visų. Tavo marškinėliai buvo purviniausi ir šlapiausi nuo prakaito, bet, žinoma, visoms mergaitėms buvai pats gražiausias. Man at-rodo, tu ir pats taip manei.

Ji nutilo laukdama, ką jis pasakys, bet Kėjus abejingai į ją spoksojo. Jis prisiminė daugybę tokių dienų, apie kokią ji ką tik papasakojo. Nerimas prieš rungtynes ir džiūgavimas laimėjus. Akinanti stadiono šviesa. Žygiuojančio orkestro garsai. Šviežiai skrudintų kukurūzų kvapas. Kurtinantys ais-truolių šūksniai. Šėlstančios tribūnos.

Ir Džodė, jos drąsinamas balsas visų garsiausias. Kaip se-niai tai buvo.

– Eidamas pro šalį, – toliau kalbėjo ji, – sučiupai mane už liemens, pakėlei nuo žemės, prispaudei prie krūtinės ir pabu-čiavai tiesiai į lūpas. Stipriai. Kaip tikras nugalėtojas.

– Nejaugi? Ar tu gerai prisimeni?

– Dar ir kaip. Man net sudrėko kelnaitės, – ji palinko prie jo, krūtų speneliais liesdama jam krūtinę. – Ilgai teko laukti, kol pagaliau baigsi tai, ką tada pradėjai.

– Ką gi, esu laimingas pasitarnavęs, – jis patapšnojo jai per sėdmenis ir atsisėdo. – Man metas eiti.

Kėjus ištiesė ranką ir sugriebė savo džinsus jai už nugaros.

– Ar tu iš tikrųjų išeiini? – nustebė ji.

– Taip.

Moteris susiraukė ir užgesino cigaretę peleninėje ant naktinio staliuko.

– Ak tu, niekše, – sumurmėjo. Paskui, pakeitusi taktiką, atsistojo nuo lovos ir priėjusi ištraukė iš rankų džinsus, jam dar nespėjus jų užsimauti. Gundomai įsitaisė jam tarp kojų. – Jau vėlu, Kėjau. Mamytės namuose jau visi kietai miega. Pasilik su manim. – Ji ranka slystelėjo jam šlaunimis ir pradėjo grubiais, įgudusiais judesiais jį glamonėti, žiūrėdama jam tiesiai į veidą. – Žinok, veltui gyveni, jeigu dar neragavai mano rytinio firminio patiekalo.

Susidomėjęs Kėjus išsiviepė.

– Ar tu patieki jį tiesiai į lovą?

– Žinoma. Su visais priedais. Aš netgi... – Moteris staiga nutilo, jos pirštai nevalingai susigniauzė, priversdami jį susigūžti iš skausmo.

– Ei, atsargiau! Čia mano turtas...

– Ša! – jį paleidusi, moteris ant pirštų galų nubėgo prie atidarytų miegamojo durų.

Iš apačios pasigirdo vyriškas balsas:

– Tai aš, katyte!

– *Po velnių!* – ji atsigręžė, ir jausmingos gundytojos nebeliko. – Tau reikia iš čia nešdintis, – sušnabždėjo ji. – Kuo greičiau!

Kėjus jau sėdėjo užsitempęs džinsus ir pasilenkęs grabaliojo po grindis, ieškodamas batų.

– Gal pasakysi, kaip? – sušnabždėjo jis.

– Mažyte, tu viršuj? – Kėjus girdėjo žingsnius apačioje, ant marmurinių prieškambario plytelių, paskui – ant užties-
tų kilimu laiptų. – Baigiau darbus anksčiau ir nutariau grįžti
į namus šįvakar, nelaukdamas ryto.

Padrikai mojuodama rankomis, moteris rodė Kėjui į stikli-
nes duris kitame kambario gale.

Kėjus sugriebė į glėbį batus ir marškinius, staigiai atidarė
duris ir smuko už jų. Jis atsidūrė balkone ir tik tada prisimi-
nė, kad miegamasis yra antrame aukšte. Persisvėręs per kal-
tus balkono pinučius pažvelgė žemyn ir suprato, kad iš čia ne
taip lengva pasprukti.

Tyliai keikdamasis, jis perkratė galvoje visus galimus
sprendimus. Po šimts! Kėjui Taketui yra pasitaikę pakliūti į
dar keblesnę padėtį. Taifūnai, susišaudymai, žemės drebėji-
mai, siūsti Dievo valios arba žmonių beprotybės. Netikėtas
vyro pasirodymas jam irgi ne naujiena. Teks rizikuoti ir tikė-
tis, kad viskas baigsis gerai.

Kėjus ketino žengti atgal į miegamąjį, bet sustingo ant
balkono durų slenksčio. Jis pamatė ištrauktą naktinio staliu-
ko stalčių. Meiluzė gulėjo lovoje, viena ranka užsitempusi iki
pasmakrės atlasinę paklodę. Kitoje rankoje spaudė pistoletą
ir taikėsi tiesiai į jį.

– Ką tu, ar iš proto išsikraustei?!

Moteris veriamai sukliko. Po akimirkos nuaidėjo kurti-
nantis šūvis. Pašėlusiai besidaužančia širdimi Kėjus ne iš
karto suprato esąs sužeistas. Jis pažvelgė žemyn, į žaizdą
kairiame šone, paskui apstulbusiu žvilgsniu vėl pažiūrėjo į ją.

Dabar kojų trepsėjimas girdėjosi visai netoliese.

– Mažyte!

Moteris vėl suklykė kraują stingdančiu balsu. Ir vėl nusi-
taikė.

Atsipeikėjęs Kėjus vos spėjo pasisukti, ir pasigirdo ant-
ras šūvis. Jam pasirodė, kad šį kartą ji nepataikė, bet nebu-
vo kada tikrinti. Jis švystelėjo batus ir marškinius apačion,
permetė per turėklus iš pradžių dešinę, paskui – kairę koją,
susvyravo ant siauros atbrailos ir šoko į tamsą.

Nusileidimo smūgis teko dešinei pėdai. Skausmas šovė aukštyn, pervėrė blauzdą, šlaunį, pasiekė kirkšnį ir persidavė į paširdžius; Kėjui užgniauzė kvapą. Nieko nematydamas priešais save, jis žiopčiojo ir žiaukčiojo, stengdamasis neprarasti sąmonės. Paskui, pagriebęs nuo žemės batus ir marškinius, pasileido bėgte kiek kojoms neša.

Lara sudrebėjo, išgirdusi smarkiai beldžiantis į užpakalines duris.

Ji buvo įsijautusi į seną, už širdies griebiantį filmą su Bete Deivis. Pritildžiusi televizoriaus garsą, Lara įsiklausė. Vėl pasigirdo beldimas, tik dabar dar atkaklesnis ir nekantresnis. Numetusi nuo kojų pledą, ji nenoriai pakilo nuo patogios sofos ir nuskubėjo prie durų, pakeliui uždegdama šviesą.

Užpakaliniame kambaryje pro pusiau užtrauktas žaliuzes ji pamatė vyriškio siluetą. Lara baikščiai priėjo prie stiklinių durų ir pažiūrėjo pro plyšį.

Ryškioje verandos žibinto šviesoje vyro veidas atrodė baltas kaip popierius ir įsitempęs. Pasmakrė nusėta ataugančiais šeriais. Kelios neklusnių tamsių plaukų sruogos prilipusios prie sukaitusios kaktos. Suraukęs tankius tamsius antakius, jis stengėsi įžiūrėti pro žaliuzes.

– Daktare? – vyras vėl ėmė daužyti kumščiu į duris. – Atidarykit! Aš jums ištepiu visą verandą. – Jis nusišluostė kaktą atgalia plaštaka, ir Lara pamatė, kad delnas kruvinas.

Pamiršusi atsargumą, ji išjungė signalizaciją ir atidarė duris. Vyras klupdamas įvirto į kambarį; jis buvo basas.

– Ilgai delsėt, – sumurmėjo jis. – Bet aš jums atleisiu, jeigu vis dar laikote spintoje butelį viskio.

Nieko nelaukdamas, Kėjus pripuolė prie baltos metalinės vaistų spintos ir pasilenkė, ketindamas ištraukti apatinį stalčių.

– Ten nėra viskio.

Išgirdęs jos balsą, vyras staigiai atsisuko. Kelias sekundes sumišęs žiūrėjo į Larą, o ši suglumusi žiūrėjo į jį. Jame buvo

kažin kas gyvuliško, o tai kartu ir traukė, ir stūmė ją, ir, nors buvo įpratusi prie šviežio kraujo kvapo, jo kraujo kvapas jai pasirodė ypač stiprus.

Nejučia Lara panoro žengti ataturpsta. Ne iš baimės, o vedama moteriško savisaugos instinkto. Ir vis dėlto nepajudėjo iš vietos, atlaikydama jo nepatiklų ir piktą žvilgsnį.

– Kas jūs, po velnių? Kur daktaras? – paklausė jis raukydamasis iš skausmo, spausdamas prie šono kruviną atsegiotų marškinių skverną.

– Jums būtų geriau atsisėsti. Jūs sužeistas.

– Neaiškinkit. Kur daktaras?

– Tikriausiai ramiai miega žvejų namelyje prie ežero. Jis jau nebedirba, išvažiavo iš čia prieš kelis mėnesius.

Nepažįstamasis tik dėbtelėjo į ją. Paskui piktai burbtelėjo:

– Puiku. Tik to dar betrūko.

Kėjus keiksnojo sau po nosimi, pirštais braukdamas plaukus. Paskui žengė kelis netvirtus žingsnius durų link, bet susvyravo ir užkliuvo už medicininės kušetės.

Lara akimirksniu suskubo jam padėti. Jis atstūmė jos ranką, bet ir toliau rėmėsi į baldą. Sunkiai kvėpuodamas ir raukydamasis iš skausmo, paprašė:

– Duokite šlakelį viskio.

– Kas jums atsitiko?

– Ne jūsų reikalas.

– Aš ne šiaip sau persikėliau į daktaro Patono namus. Aš dabar verčiuosi praktika vietoj jo.

Lara sugavo jo tamsiai mėlynų akių žvilgsnį.

– Jūs daktarė?

Lara linktelėjo.

– Čia tai bent... – jis pažvelgė į ją. – Taip apsirengusi, liginėje jūs turbūt tikra žvaigždė, – Kėjus smakru parodė į jos drabužius. – Ar tai – naujausia medikių mada?

Ji mūvėjo timpes iki kelių ir vilkėjo ilgus baltus marškinius; stovėjo plikomis blauzdomis ir basa. Net ir taip atrodydama, Lara oriai paaiškino:

– Paprastai vidurnaktį chalato nevilkiu. Darbo valandos baigėsi, bet esu diplomuota gydytoja, todėl pamirškite mano drabužius ir leiskite apžiūrėti žaizdą. Kas atsitiko?

– Nelaimingas įvykis.

Vilkdama nuo nelaukto paciento marškinius, ji pamatė, kad jo kelnių diržas neužsegtas, be to, užsagstytos ne visos sagos. Lara nuo žaizdos šone atitraukė jo krauju išteptą ranką.

– Tai kulkos sužeidimas.

– Na štai. Aš gi jums sakiau – nesusipratimas.

Vyras aiškiai melavo. Akivaizdu, meluoja dažnai ir be sąžinės graužimo.

– O tiksliau? – neatlyžo moteris.

– Užvirtau ant šakių! – atrėžė įsibrovėlis ir parodė į žaizdą: – Išvalykite, užklijuokite pleistru ir viskas bus gerai, rytoj būsiu kaip naujai gimęs.

Ji išsitiesė ir nesišypsodama pažvelgė į tą išsišiepusį veidą.

– Gana juokauti. Aš žinau, kaip atrodo šautinė žaizda, – pareiškė Lara. – Čia ne mano sritis. Jums reikėtų kreiptis į apygardos ligoninę. – Atsukusi jam nugarą, Lara ėmė spaudyti telefono mygtukus. – Aš jums pasirūpinsiu, kol atvažiuos greitoji pagalba. Prašom atsigulti. Pirmiausia paskambinsiu, o tada pasistengsiu sustabdyti kraujavimą. Sveiki, – pasakė ji, kai kitame ryšio gale atsiliepė. – Čia daktarė Malori iš Iden Paso. Man reikia skubios...

Jis padėjo ranką ant telefono aparato, nuspaudė mygtuką ir nutraukė pokalbį. Lara nerimastingai apsidairė.

– Aš nevažiuosiu į jokią ligoninę! – nukirto jis. – Nereikia greitosios. Man nieko neatsitiko, supratot? Nieko! Sustabdykit kraujavimą, užklijuokit žaizdą, ir viskas! Ar duosit viskio? – paklausė jis jau trečią kartą.

Nekreipdama dėmesio į jo žodžius, Lara pabandė skambinti į ligoninę dar kartą, bet surinkti numerio nespėjo – jis išplėšė jai iš rankų ragelį ir ištraukė iš aparato laidą; šis pakibo jam kumštyje.

Lara atsisuko į jį, norėdama išreikšti pasipiktinimą, bet pirmą kartą nuo tada, kai įsileido nepažįstamąjį, pajuto baimę.

Netgi šiame mažame Rytų Teksaso miestelyje netrūksta narkomanų. Vos tik atsikrausčiusi Lara įsirengė name signalizaciją, kad apsisaugotų nuo narkotinių ir skausmą malšinančių vaistų vagysčių.

Kėjus pajuto jos baimę. Jis triukšmingai numetė ragelį ant stalo ir liūdnai šyptelėjo.

– Klausykite, daktare, jeigu būčiau norėjęs jus užpulti, būčiau seniai tai padaręs, ir mano pėdos jau būtų atvėsusios. Aš tik prašau nepainioti kitų žmonių. Ligoninę pamirškim, gerai? Padėkite man, ir eisiu savais keliais.

Jam kalbant, lūpos išbalė ir įsitempė, jis pradėjo triukšmingai švokšti pro sukąstus dantis.

– Jums bloga?

– Visiškai ne.

– Bet jums labai skauda?

– Taip, – prisipažino Kėjus, linktelėdamas galvą. – Skauda taip, kad norisi kaukti. O jūs turbūt leisite man nukraujuoti, kol ginčijamės.

Lara atidžiai pažiūrėjo į kupiną ryžto veidą ir suprato, kad reikia nusileisti, antraip jis išeis. Be to, kilis pavojus jo sveikatai, o gal ir gyvybei. Lara liepė vyrui nusismaukti džinsus ir atsigulti.

– Ir aš mėgstu taip įsakinėti, – mestelėjo tas, sunkiai ropšdamasis ant stalo.

– Nėmaž neabejoju, – pasakė Lara ir nuėjo prie kriauklės nusiplauti rankų dezinfekciniu skysčiu. – Jeigu žinote, kur daktaras Patonas laikė viską, tikriausiai esate vietos gyventojas.

– Aš čia gimiau ir užaugau.

– Tai kodėl nežinote, kad jis išėjo į pensiją?

– Buvau ilgam išvykęs.

– Jūs pas jį gydėtės?

– Kiek tik save prisimenu. Jis mane gydė nuo vėjaraupių, tonzilito, sutvarkė du skilusius šonkaulius, raktikaulį, lūžusią ranką, išgelbėjo nuo kraujo užkrėtimo po to, kai pažaidžiau beisbolą su surūdijusia konservų dėžute. Man iki šiol liko randas ant šlaunies toje vietoje, kur ant jos atsisėdau.

– Buvote išprašytas iš aikštės?

– Tikrai ne, – atkirto Kėjus. – Daugybę kartų čia ateidavau pagalbos vidurnaktį pro tas pačias užpakalines duris. Beje, jis nebuvo toks nagas kaip jūs ir viskio man negailėdavo. Ką jūs darote?

– Tai raminamieji, – Lara paspaudė šviršksto stūmoklį ir ore pasklido miglotas vaistų debesėlis.

Paskui ji padėjo švirškštą ant stalo ir patrynė jam ranką spirite suvilgyta vata. Netikėtai sužeistasis pagriebė švirškštą, paspaudė nykščiu stūmoklį ir išliejo skystį ant grindų.

– Jūs mane laikot idiotu?!

– Pone...

– Jeigu norit, kad nejausčiau skausmo, duokit man stikli-
naitę viskio, o ne pripumpuokit šitų! Aš nieko nesuvoksiu, o
jūs iškviesit greitąją pagalbą!

– Ir šerifą. Pagal įstatymą aš turiu pranešti valdžiai apie
kiekvieną šaunamojo ginklo padarytą žaizdą.

Kėjus pabandė atsisėsti, bet nesėkmingai – iš žaizdos
pliūptelėjo skaisčiai raudonas kraujas. Jis sudejavo. Lara sku-
biai užsimovė chirurgines pirštines ir ėmė šluostyti kraują
marliniais tamponais, kad matytų, ar žaizda rimta.

– Bijote užsikrėsti AIDS? – paklausė jis, mostelėjęs galva į
jos pirštinėtas rankas.

– Profesinis atsargumas.

– Neverta jaudintis, – pareiškė jis, kreivai šypsodamas. –
Aš visada atsargus.

– O štai šiandien nepasisaugojote. Gal jus sugavo sukčiaujant,
kai lošėte kortomis? O gal rėžėte sparną apie svetimą
moterį? Arba valėte šautuvą ir jis atsitiktinai iššovė?

– Aš juk sakiau, kad tai...

– Prisimenu. Užgriuvote ant šakių. Bet šakės palieka
durtinę žaizdą, audinių neišplėšia, – kalbėjo Lara, greitai
ir meistriškai tvarkydama žaizdą. – Klausykite, man reikės
apipjauti kraštus ir susiūti vidines siūles. Skaudės. Aš turiu
jums duoti skausmą malšinančių vaistų.

– Apie tai negali būti jokios kalbos, – atrėžė Kėjus ir pa-bandė nultipti nuo stalo.

Lara jį sulaukė, įsiremusi rankomis jam į pečius. Pirštinėti pirštai buvo ištepti krauju.

– Lidokaino. Padarysiu vietinę nejautrą, – paaiškino Lara, paėmė iš spintos flakoną ir davė jam paskaityti etiketę. – Sutinkate?

Kėjus nenoriai linktelėjo ir ėmė žiūrėti, kaip gydytoja ruošia kitą švirkštą. Ji suleido vaistus prie pat žaizdos. Kai aplinkiniai audiniai pasidarė nejautrus, nulygino sužalotas vietas, kraštus patepė fiziologiniu skysčiu, susiuvo siūles ir įdėjo dreną.

– O čia dar kas? – vyriškis buvo išbalęs ir gausiai prakaitavo, bet atidžiai stebėjo meistriskus jos rankų judesius.

– Tai drenas. Pro jį iš žaizdos išteka kraujas, limfa ir neplinta infekcija. Išimsiu dreną po kelių dienų.

Lara susiuvo išorines siūles ir steriliai aprišo žaizdą. Įmetusi nešvarias pirštines į specialų metalinį medicininių atliekų bakelį, nusiplovė rankas kriauklėje. Paskui paprašė jo atsistoti, kad galėtų apvynioti jam liemenį elastiniu bintu, turinčiu prilaikyti tvarstį.

Lara atsitraukė ir priekabiajai apžiūrėjo savo darbo rezultatus.

– Jums pasisekė, kad pasitaikė ne itin taiklus šaulys. Dar šiek tiek dešiniau, ir kulka būtų perskrodusi gyvybiškai svarbius organus.

– O jeigu šiek tiek žemiau, aš ir pats jau niekada neįsi-skverbčiau į kai kuriuos organus.

Lara nepalankiai pažvelgė į jį.

– Vadinasi, tikrai pasisekė.

Ji stengėsi būti abejinga, nors tvarstydamą žaizdą kas kartą jį apkabindavo rankomis ir beveik prisiglausdavo skruostu jam prie plačios krūtinės. Jo liemuo buvo tvirtas, įdegęs, apžėlęs. Elastinis bintas padalijo jo plokščią raumeningą pilvą į dvi dalis. Larai buvo tekę dirbti didelių ligo-ninių priimamuosiuose ir ne kartą siūti žaizdas įtartiniems

tipams, bet nė vienas iš jų nebuvo toks įdomus, šnekus ir... simpatiškas.

– Patikėkite, daktare, man visada velniškai sekasi.

– Gerai, gerai, tikiu. Matyt, esate iš tų, kurie mėgsta rizikuoti, bet sugeba išsisukti. Beje, kada paskutinį kartą jus skiepijo nuo stabligės?

– Praėjusiais metais.

Lara nepatikliai pažiūrėjo į jį. Jis lyg prisiekdamas pakėlė dešinę ranką.

– Garbės žodis.

Nepažįstamasis nulipo nuo stalo ir atsirėmęs į jį šlaunimi užsimovė džinsus. Diržo neužsisegė.

– Kiek aš jums skolingas?

– Penkiasdešimt dolerių už priėmimą ne darbo laiku, penkiasdešimt už siūles ir tvarstymą, po dvylika už dvi injekcijas, įskaičiuojant ir tą, kurią sugadinote, ir keturiasdešimt už vaistus.

– Vaistus?

Iš rakinamos spintos Lara paėmė du plastiko buteliukus ir jam padavė.

– Čia antibiotikai ir skausmą malšinantys vaistai. Kai tik lidokainas nustos veikti, jums ims skaudėti.

Kėjus iš priekinės aptemptų džinsų kišenės išsitraukė piniginę.

– Paskaičiuokim, penkiasdešimt ir penkiasdešimt, plius dvidešimt keturi, plius keturiasdešimt, iš viso...

– Šimtas šešiasdešimt keturi doleriai.

Jis pakėlė antakį, tarsi nustebintas jos matematinių gebėjimų.

– Taip, šimtas šešiasdešimt keturi, – pacientas atskaičiavo iš pluošto banknotus ir padėjo ant operacinio stalo. – Gražos nereikia, – pasakė, pridėdamas penkių dolerių banknotą vietoj keturių po vieną.

Lara nustebo, kad jis nešiojasi tiek daug grynųjų. Kai atsi-skaitė, jam dar liko nemenka šūsnis.

– Šįvakar išgerkite dvi kapsules antibiotikų, – įspėjo ji, – paskui po keturias per dieną, kol nebeliks.

Jis perskaitė užrašus ant dėžučių, atidarė pakuotę nuskausminamųjų, iškratė ant delno vieną tabletę, išimetė į burną ir be vandens prarijo.

– Būtų maloniau su gurkšneliu viskio, – jo balse suskambo maldaujamos gaidelės.

Lara papurtė galvą.

– Vartokite po vieną kas keturias valandas. Po dvi, jei labai skaudės. Ir užsigerkite vandeniu, – pabrėžė ji, labai abejodama, kad jis laikysis instrukcijų. – Ateikite rytoj pusę penkių, aš jums pakeisiu tvarstį.

– Dar už penkiasdešimt žalių.

– Ne, už tai jau sumokėjote.

– Labai jums ačiū.

– Galite nedėkoti. Kai tik išeisite, paskambinsiu šerifui Baksteriui.

Sukryžiaavęs rankas ant nuogos krūtinės, Kėjus atlaidžiai pažiūrėjo į Larą.

– Išversite jį iš lovos tokią vėlyvą naktį? – jis užjaučiamai palingavo galvą. – Labai gerai pažįstu Elmą Baksterį. Jie su mano tėvu buvo bičiuliai. Kartu užaugo per naftos bumą. Ar žinote, kas tai yra? Jie sakydavo, kad tai tas pat, kaip kartu kariauti. Vaikystėje abu sukiodavosi prie grėžimo bokštų, buvo tarsi legalių ir nelegalių naftos ieškotojų talismanai. Vykde jų pavedimus, pirkdavo jiems maisto, cigarečių, naminės degtinės, visko, ko tik jie užsigeisdavo. Tikriausiai senis Elmas nenorės prisiminti, ko jie dar parūpindavo... Gerai, galite skambinti šerifui. Bet jis tik apsidžiaugs mane pamatęs. Patapšnos man per nugarą, pasakys: „Senokai matėmės“, ir paklaus, kaip sekasi, po šimts.

Kėjus nutilo laukdamas Laros atsako. Jos ledinis žvilgsnis jo nesutrikdė.

– Elmas užsivertęs darbais, o jam moka mažai. Iškvietimas tokią vėlyvą naktį dėl tokios smulkmenos jam labai nepatiks.

Jis apskritai yra vaidingo būdo. O kai iš tikrųjų atsitiks kas nors rimta, pavyzdžiui, čia įsiverš koks nors narkomanas ir pareikalaus narkotikų dozės, šerifas gerai pagalvos, ar verta skubėti jums į pagalbą. Bet svarbiausia, – pridūrė jis pritildydamas balsą, – žmonės bus nepatenkinti, kai sužinos, kad išduodate savo pacientus. Tokiame mažame miestelyje kaip Iden Pasas kliento paslaptis yra didelė vertybė.

– Abejoju, ar Iden Pase apskritai kas nors žino, kas yra paciento paslaptis, – ramiai atrėmė Lara. – Kad ir ką jūs kalbėtumėte, aš jau patyriau, kaip greitai ir tiksliai čia veikia bevielės telefonas. Šiame miestelyje paslaptys neišsaugomos nė dienos. Aš taip pat gerai supratau jūsų užuominą apie šerifą. Norite pasakyti, kad šerifas visiems yra savas vaikinys ir kad jeigu aš jam praneščiau apie šautinę žaizdą, tuo viskas ir baigtųsi.

– Tikriausiai taip ir būtų, – nuoširdžiai pritarė Kėjus. – Jeigu šerifas imtų tirti kiekvieną susišaudymą, per mėnesį pats galą gautų.

Lara pajuto, kad jis sako tiesą, ir atsidususi paklausė:

– Jus pašovė pažeidžiantį įstatymus?

– O ne, tai veikia vadinama mažyte nuodėme, – atsakė jis savim patenkintas ir tingiai išsišiepė. Jo mėlynose akyse blykstelėjo šelmiška ugnelė. – Nemanau, kad tai įstatymo pažeidimas.

Pamiršusi, kad reikia laikytis oriai, Lara susijuokė. Jis buvo nepanašus į nusikaltėlį, bet į nusidėjėlį tai tikrai. Vargu ar šis žmogus pavojingas aplinkiniams, nebent kokiai aikštingai poniutei.

– Še tau kad nori, panelė daktarė ne tokia jau pasipūtusi. Ji moka šypsotis. Jos nuostabi šypsena, – meilikavo Kėjus ir prisimerkęs paklausė: – Ką ji dar turi gražaus?

Dabar buvo jos eilė sukryžiuoti rankas ant krūtinės.

– Jūs visada toks tiesmukas?

– Aš visad maniau, kad vyrui ir moteriai nėra ko vedžioti kalbų.

– Šit kaip?

– Kam eikvoti jėgas ir gaišti laiką. Geriau juos panaudoti kitiems dalykams.

– Geriau neklausiu, kokiems.

– Klauskite. Nesu baisiai drovus. O jūs?

Lara neprisiminė, kada paskutinį kartą su ja flirtavo vyras. O kada ji pati flirtavo – juo labiau. Jausmas buvo malonus. Bet tik kelias akimirkas. Staiga jai toptelėjo, kodėl nedera koketuoti, kad ir kaip nekaltai. Jos veidas apniuko, šypseną dingo. Daktarė išsitiesė, prisiminusi profesines pareigas.

– Nepamirškite marškinių, – sausai pasakė ji.

– Išmeskit juos į šiukšlių dėžę, – tepasakė Kėjus, žengė nuo kušetės ir tuoj pat vėl į ją atsirėmė skausmo iškreiptu veidu. – Velnias!

– Kas yra?

– Kulkšnis. Koja pakrypo, kai... Tikriausiai pasitempiau.

Lara atsitūpė ir atsargiai atraitojo dešinę jo džinsų klešnę.

– Viešpatie! Kodėl nepasakėte iš karto?

Kulkšnis buvo ištinusi ir pabalusi.

– Todėl, kad plūdau krauju kaip skerdziamą kiaulė. Tai buvo svarbiau. Nieko tokio, viskas bus gerai, – jis pasilenkė, atstūmė jos čiupinėjančias rankas ir nuleido klešnę.

– Jums būtinais reikia peršviesti koją. Ji gali būti lūžusi.

– Nelūžusi.

– Jūs ne medikas...

– Ne, bet kaulai man lūžo tiek daug kartų, kad jau moku nustatyti pats.

– Aš negaliu prisiimti atsakomybės, jeigu...

– Nesirūpinkit. Jums nereikės už nieką atsakyti, – be marškinių, basas Kėjus nuklibikščiavo iki durų, pro kurias buvo įėjęs į namą.

– Gal prieš išeidamas nusiplausite rankas? – pasiūlė Lara. Kėjus pažvelgė į savo kruvinas plaštakas ir papurtė galvą.

– Jos yra buvusios dar nešvaresnės.

Lara pajuto, kad kaip gydytoja neįvykdė savo pareigos. Tačiau šis žmogus yra suaugęs ir renkasi pats. Ji padarė viską, ką jis leido jai daryti.

– Nepamirškite gerti antibiotikų, – priminė ji ir pritūpusi Kėjui po dešine ranka kyštelėjo savo kairį petį. Jis dešine apkabino ją per pečius, o ji, kairę ranką tvirtai uždėjusi jam ant liemens, padėjo iššokčioti pro duris.

Pikapas stovėjo prie verandos. Priekiniai ratai buvo įsirežę į jos neseniai pasodintų petunijų lysvę.

– Ar turite ramentus?

– Rasiu, jei reikės.

– Tikrai reikės. Pasistenkite kelias dienas ant dešinės kojos nesistoti. Namuose ant kulkšnies uždėkite pūslę su ledu ir laikykite koją iškėlęs, kai tik galite. Ir nepamirškite ateiti...

– Rytoj pusę penkių. Nė už ką nepamiršiu.

Lara pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. Šis palenkė galvą ir pažiūrėjo į ją. Jų žvilgsniai susitiko. Lara jautė jo raumeningo ir tvirto kūno šilumą, suprasdama, kad toks gyvybingas kūnas greitai susidoros su kiekviena žaizda. Jis buvo fizinės sveikatos pavyzdys, į kurį ji stengėsi, nors ne visada sėkmingai, žvelgti tik gydytojos akimis.

Kėjus įdėmiai tyrinėjo jos veidą, plaukus, lūpas. Žemu, prikimusiu balsu tarstelėjo:

– Niekada nemačiau tokios daktarės.

Jo ranka nuslydo jai nuo peties ant šlaunies.

– Ir niekada nejaučiau.

– O kaip reikia pajusti daktarę?

– Šitaip, – sumurmėjo Kėjus, atsargiai spustelėdamas jai kūną.

Staiga jis ją pabučiavo. Netikėtai ir įžūliai prispaudė savo lūpas prie jos lūpų.

Netekusi žado iš netikėtumo, Lara ištrūko iš jo glėbio. Širdis daužėsi iš visų jėgų, išpylė karštis. Galvoje šmėstelėjo dešimtys būdų, kaip dabar pasielgus, ir ji nutarė geriau apsimiesianti, kad nieko neįvyko. Nereikia to bučinio sureikšminti. Antraip ji bus priversta apie tai galvoti ir ką nors jam pasakyti, o to dabar mažiausiai norėjo.

Visiškai ramiu, šaltu tonu Lara paklausė:

– Jus kur nors pavėžėti?

Kėjus plačiai šypsojosi, rodydamas, kad mato jos nesėkmingas pastangas nuslėpti sumišimą.

– Ačiū, nereikia, – atsiliepė jis. – Pikapas turi automatinę pavarų dėžę. Sugebėsiu valdyti vien kaire koja.

Lara palinkčiojo galvą.

– Jeigu sužinosiu, kad šiandakt buvo padarytas koks nors nusikaltimas, turėsiu apie jūsų atvejį pranešti šerifui Baksteriui.

Juokdamasis ir kartu raukydamasis iš skausmo, vyras atsisėdo prie pikapo vairo.

– Nesijaudinkit. Jūs nepažeidėt įstatymo, – nuramino jis ir įjungė variklį. – Iki pasimatymo, daktare.

– Būkite atsargus, pone...

– ...Taketai, – tarė jis pro atvirą langą. – Galite mane vadinti Kėjumi.

Lara apmirė. Širdis, kuri ką tik veržėsi iš krūtinės, atrodė, nustojo plakti. Kraujas nuslūgo iš galvos, viskas ėmė lietis prieš akis. Matyt, Lara keistai išbalo, bet buvo tamsu ir jis jau sukosi į pagrindinį kelią. Jis du kartus paspaudė signalą, pirštų galais atidavė jai pagarbą, ir pikapas dingo tamsoje.

Lara bejėgiškai atsisėdo ant šaltų betoninių laiptų, apšlakstytų sukrešėjusio kraujo lašeliais. Ji užsidengė veidą staiga sudrėkusiomis rankomis. Naktis buvo šilta ir tvankoka, bet ji drebėjo kaip nuo šalčio. Kojų oda pašiurpo. Išdžiūvo burna.

Kėjus Taketas. Jaunesnysis Klarko brolis. Pagaliau jis grįžo į namus. Kaip ilgai ji laukė tos dienos. Kėjus Taketas – svarbi drąsaus plano, jos kurto ir tobulinto visus praėjusius metus, grandis. Ir štai jis čia. Ji turi užsitikrinti jo paramą. Tačiau kaip?

Juk daktarė Lara Malori – paskutinis žmogus, su kuriuo Kėjus Taketas norėtų susipažinti.